

Arrest

nr. 176 944 van 26 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1) X
2) X
In eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die allen verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 1 juli 2016 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 april 2016 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf 'type D'.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2015 dienen verzoekers te Beiroet een aanvraag in voor een visum lang verblijf 'type D'.

Op 22 april 2016 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de toekenning van een humanitair visum aan verzoekers. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De beslissing, genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij, is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene diende een aanvraag in tot het bekomen van een visum D omwille van humanitaire redenen bij de Belgische diplomatieke post te Beyrouth met als doel zich te vestigen in België. Betrokkene zou zich willen vestigen bij haar vermoedelijke ouders, die in België verblijven. De vader van betrokkene heeft bij de Belgische autoriteiten in mei 2011 een asielaanvraag ingediend en heeft in november 2012 het statuut van subsidiaire bescherming gekregen. In oktober 2013 kreeg de moeder van betrokkene na een aanvraag tot het bekomen van een visum een visum gezinshereniging en vestigde zich eveneens in België. Gelet op het feit dat betrokkene een meerderjarige dochter is van een niet-EU onderdaan, kan betrokkene zich niet beroepen op de bepalingen vervat in de Vreemdelingenwet inzake gezinshereniging. Tevens komen er uit het administratief dossier eveneens onvoldoende humanitaire elementen naar voor die een uitzonderlijke afgifte van een visum op basis van art. 9 en 13 van de Vreemdelingenwet zou kunnen rechtvaardigen.

Ten eerste, betrokkene bewijst niet dat de personen met wie zij zich wenst te herenigen effectief haar ouders zijn. Zij legt immers geen akten van burgerlijke stand voor die de verwantschapsband tussen de referentiepersoon in België en betrokkene bewijzen, door middel van het voorleggen van een geboorteakte van betrokkene of een familieboekje van de ouders.

Ten tweede, betrokkene bewijst niet geïsoleerd in het land van herkomst te verblijven. Integendeel, ze dient haar aanvraag tot het bekomen van een visum samen met haar echtgenoot en kinderen in. Ze zou er gehuwd zijn en leeft dus samen met haar gezin in haar land van herkomst. Uit de informatie die de vader van betrokkene gaf bij het indienen van zijn asielaanvraag blijkt dat betrokkene nog twee broers/zussen, alsook tien ooms/tantes zou hebben die met haar in Syrië zou verblijven en op wie ze zich zou kunnen beroepen.

Ten derde, de advocaat van betrokkene roept in dat betrokkene en haar gezin Syrische onderdanen zijn die nog steeds in Damascus wonen en dat het moeilijk is om te overleven in de momentele oorlogssituatie. Niettegenstaande niet ontkend wordt dat Syrië een land in oorlog is en het er voor de mensen die er verblijven allesbehalve makkelijk is, kan art. 3 van het EVRM in het geval van betrokkene geen toepassing vinden. Art. 3 van het EVRM creëert gelet op de andere elementen in de rest van deze beslissing immers geen positieve verplichting tegenover de Belgische Staat een visum aan betrokkene af te leveren.

Ten vierde, de advocaat van betrokkene roept eveneens art. 8 van het EVRM en het daaruit volgende recht op een gezinsleven in. In deze context werd niet bewezen in hoeverre er voor het vertrek van de ouders van betrokkene naar België er sprake was van een effectief gezinsleven, er wordt niet bewezen dat betrokkene samen met haar gezin bij haar ouders woonde. Zelfs al mocht dat zo zijn zonder dat dit bewezen wordt, kan art. 8 van het EVRM geen toepassing vinden. De vader van betrokkene verblijft immers sinds 2011 reeds in België. Gelet op het feit dat betrokkene haar aanvraag tot het bekomen van een visum pas 4.5 jaar na de aankomst van haar vader in België en 3 jaar na de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming aan haar vader (hoewel de oorlog in Syrië reeds gestart is in 2011) indiende, is er geen sprake meer van een effectief gezinsleven en kan art. 8 van het EVRM geen toepassing vinden.

Ten vijfde, gelet op het feit dat betrokkene haar aanvraag tot het bekomen van een visum indiende meer dan een jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming aan haar vader diende betrokkene eveneens volgende documenten voor te leggen: bewijs van voldoende huisvesting middels een geregistreerde huurovereenkomst; bewijs van voldoende bestaansmiddelen; bewijs van mogelijkheid tot aansluiting bij de wettelijke ziekteverzekering van haar vader. Enkel de geregistreerde huurovereenkomst werd voorgelegd. Aldus is de financiële dekking van het door betrokkene beoogde verblijf niet gegarandeerd en is betrokkene niet gedekt voor de ziektekosten die ze in België zal maken. Er werden eveneens geen bewijzen voorgelegd van het feit dat betrokkene financieel afhankelijk zou zijn van haar ouders die in België verblijven.

Bovendien werd door betrokkene geen blanco uittreksel uit het Syrisch strafregister voorgelegd.

Omwille van al het voorgaande, kan aan betrokkene geen visum D omwille van humanitaire redenen worden toegestaan.”

De beslissing, genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij, is als volgt gemotiveerd:

“Gelet op het feit dat aan de echtgenote van betrokkene geen visum kan worden toegestaan, wordt omwille van dezelfde motivatie de aanvraag van betrokkene geweigerd. Bovendien kan worden gesteld dat de aanvraag van betrokkene geen bewijzen bevatte dat het koppel daadwerkelijk getrouwd is, dit wordt niet bewezen via een akte van burgerlijke stand/huwelijksakte. Ook het blanco uittreksel uit het strafregister van betrokkene was niet in het dossier aanwezig.”

De drie beslissingen, genomen ten aanzien van de minderjarige kinderen van verzoekers, zijn alle drie als volgt gemotiveerd:

“Gelet op het feit dat aan de moeder van betrokkene geen visum kan worden toegestaan, wordt omwille van dezelfde motivatie de aanvraag van betrokkene geweigerd. Bovendien werd de verwantschapsband tussen betrokkene en haar moeder niet bewezen middels een akte van burgerlijke stand, een geboorteakte van betrokkene of een familieboekje.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. Verzoekers betogen dat zij drie minderjarige kinderen hebben. Vooreerst hernemen ze wat hun advocaat heeft uiteengezet in het begeleidend schrijven bij de visumaanvragen. Verzoekers stellen onder meer dat zij een reëel risico lopen het slachtoffer te zullen worden van een bomaanslag en verwijzen dienaangaande naar een artikel uit de krant ‘De Standaard’ en naar de website www.deredactie.be. Zij stellen dat zij geen enkel inkomen meer hebben en overgeleverd zijn aan hulp van naasten. Verzoekers vervolgen dat ze wel degelijk bij hun aanvraag de familiebanden aangetoond hebben met de ouders, schoonouders en grootouders. Ook het blanco strafregister zou zijn voorgelegd. Voorts beklemtonen ze dat hun dichte familie hen niet kunnen beschermen tegen het algemeen geweld. Verzoekers menen ook dat geen rekening werd gehouden met het belang van de kinderen bij het nemen van de bestreden beslissingen. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift ook dat er niet kan ingezien worden welke ‘andere elementen’ de verwerende partij bedoelt die haar zouden ontslaan van de afgifte van een humanitaire visum. Verzoekers menen dat er onvoldoende rekening werd gehouden met hun persoonlijke situatie.

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen:

“Gelet op de samenhang tussen de juridische en feitelijke toelichtingen, zullen de middelen samen behandeld worden.

Verzoekers betogen dat zij drie minderjarige kinderen hebben. Zij verwijzen naar datgene wat hun advocaat heeft uiteengezet in het begeleidend schrijven bij de visumaanvraag. Verwerende partij zou voorbij gaan aan het absoluut karakter van artikel 3 EVRM. Zij stellen dat zij een reëel risico lopen het slachtoffer te zullen worden van een bomaanslag en verwijzen dienaangaande naar een artikel uit de krant te Standaard en naar de website de www.redactie.be. Zij stellen dat zij geen enkel inkomen meer hebben en overgeleverd zijn aan hulp van naasten. Bovendien zou verzoekende partij wel haar familieband hebben aangetoond met haar ouders, schoonouders, grootouders. Ook het blanco strafregister zou zijn voorgelegd. Hun dichte familie zou hen niet kunnen beschermen tegen het algemeen geweld. Er zou geen rekening zijn gehouden met het belang van het kind en de bestreden beslissing zouden tot gevolg hebben dat de gezinsleden definitief van elkaar gescheiden worden. Verwerende partij zou de verplichting hebben tot aflevering van een humanitair visum.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers in hun verzoekschrift opnieuw de inhoud van het begeleidend schrijven van hun advocaat overnemen dat reeds voorlag op het moment van het nemen van de bestreden beslissing en dat werd beoordeeld door verwerende partij. Zij gaan hiermee kennelijk voorbij aan de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, die in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen en enkel bevoegd is na te gaan of die overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Verwerende partij betwist niet dat verkeerdelijk in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat geen stukken werden overgemaakt die de verwantschapsband met de ouders aantonen, alsook een blanco uittreksel uit het strafregister. Dit betreffen echter niet de determinerende motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk zou zijn te oordelen dat verzoekers zich niet kunnen beroepen op de bepalingen vervat in de vreemdelingenwet inzake gezinshereniging en er tevens uit het administratief dossier onvoldoende humanitaire elementen naar voorkomen die een uitzonderlijke afgifte van een visum op basis van art. 9 en 13 van de vreemdelingenwet zou kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoekers een schending aanvoeren van artikel 3 EVRM, blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met de door hen aangevoerde schending van die bepaling. Er wordt evenwel aangegeven dat die bepaling, gelet op de andere elementen van het dossier, geen positieve verplichting creëert tegenover de Belgische staat een visum af te leveren. Hierbij wordt verwezen naar het feit dat verzoekers niet bewijzen geïsoleerd in het land van herkomst te verblijven, doch dat integendeel, het hele gezin een aanvraag tot het bekomen van een visum heeft ingediend en dat het hele gezin derhalve samenwoont in het land van herkomst, dat uit de informatie die de vader van eerste verzoekster bij het indienen van zijn asielaanvraag gaf, blijkt dat eerste verzoekster nog twee broers/zussen, alsook tien ooms/tantes zou hebben die met haar in Syrië zouden verblijven en op wie ze zich zou kunnen beroepen, dat niet bewezen werd in hoeverre er voor het vertrek van de ouders van eerste verzoekster naar België er sprake was van een effectief gezinsleven en dat zelfs al mocht dat zo zijn zonder dat dit bewezen wordt, art. 8 van het EVRM geen toepassing kan vinden. De vader van verzoekster verblijft immers sinds 2011 reeds in België. Gelet op het feit verzoekers hun aanvraag tot het bekomen van een visum pas 4.5 jaar na de aankomst van eerste verzoeksters vader in België en 3 jaar na de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming aan eerste verzoekers vader indiende (hoewel de oorlog in Syrië reeds gestart is in 2011), is er geen sprake meer van een effectief gezinsleven en kan art. 8 van het EVRM geen toepassing vinden. Tot slot wordt aangegeven dat gelet op het feit dat eerste verzoekster haar aanvraag tot het bekomen van een visum indiende meer dan een jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming aan haar vader zij eveneens andere documenten diende voor te leggen indien zij een visum met het oog op gezinshereniging zou wensen.

Verzoekers herhalen dat zij het risico lopen op een schending van artikel 3 EVRM, terwijl dienaangaande kan worden verwezen naar wat uiteen wordt gezet in de bestreden beslissing.

Zij verwijzen in hun verzoekschrift naar een artikel uit de standaard en naar een artikel afkomstig van de website www.deredactie.be. Behoudens het feit dat mediaberichten geen internationale gezaghebbende rapporten zijn, doch enkel persoonlijke weergaves door journalisten van interviews, verklaringen en situaties en dat de Raad als annulatierechter bovendien enkel bevoegd is om een beslissing te toetsen op zijn wettigheid, dient te worden opgemerkt dat de door verzoekers geciteerde artikelen betrekking hebben op bepaalde gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden in hun land van herkomst, doch niet op hun persoonlijke situatie. De Raad oordeelde dienaangaande echter reeds in haar arrest nummer 170.076 van 17 juni 2016 dat verzoekers weinig op hun toepasselijk concrete elementen bijbrengen. Zij leveren geen begin van bewijs waaruit zou blijken dat zij niet in hun levensbehoeften kunnen voorzien of dat zij heden medisch zorgen nodig hebben. Verzoekers tonen niet aan dat ze zich in een zeer precaire verblijfstoestand in Damascus bevinden:

“In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekers in het voorliggende verzoekschrift onder meer de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aanvoeren.

(...)

Uit de thans voorliggende stukken blijkt dat verzoekers thans verblijven te Damascus in Syrië. Verzoekers laten na te preciseren en aan te tonen waar en in welke omstandigheden ze in Damascus verblijven. In hun verzoekschrift voeren verzoekers voorts aan dat ze moeite hebben om te voorzien in hun dagelijkse behoeften, en nauwelijks toegang hebben tot de noodzakelijke medische verzorging. In dit verband wijst de Raad erop dat verzoekers geen begin van bewijs bijbrengen dat zij niet in hun levensbehoeften kunnen voorzien of dat zij heden medisch zorgen nodig hebben. Verzoekers tonen niet aan dat ze zich in een zeer precaire verblijfstoestand in Damascus bevinden. Verzoekers brengen weinig op hun toepasselijk concrete elementen aan die aantonen dat het afwachten van de duur van de gewone procedure tot gevolg kan hebben dat niet tijdig kan worden geredigeerd aan hun grieven tegen de bestreden beslissingen. Waar verzoekers stellen dat de behandelingstermijn van beroep beroepen tot nietigverklaring en vordering tot schorsing immers een aantal maanden tot jaren duur wijst de Raad erop dat dit een louter hypothetisch betoog is, die op zich geen aanleiding kan geven om artikel 39/82, §4, tweede lid, van de vreemdelingenwet niet tegen te werpen.”

Artikel 3 EVRM geeft geen recht op toegang tot het grondgebied en creëert geen positieve verplichting tegenover de Belgische staat een visum af te leveren.

Geen schending van artikel 3 EVRM wordt aangetoond.

Verzoekers geven vervolgens een uitgebreidere uiteenzetting in hun verzoekschrift aangaande het belang van het kind, dan de uiteenzetting die is opgenomen in het bij de aanvraag gevoegde schrijven van hun advocaat. Zij stellen immers als zouden de kinderen in een verwoestende oorlog dienen te leven, dat zij niet meer naar school gaan, dat zij vertrouwen op hun ouders om elke dag in hun voedsel te voorzien en een reële kans lopen het slachtoffer te worden van aanslagen. Verwijzend naar de synthesesnota dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat weldegelijk rekening werd gehouden met het belang van het kind, zodat verzoekers betoog in feite faalt.

Verzoekers betogen verder dat het onderzoek naar het familieleven tekort schiet. Aangaande de schending van artikel 8 EVRM kan eveneens verwezen worden naar wat daaromtrent werd uiteengezet in de bestreden beslissingen.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat niet bewezen werd in hoeverre er voor het vertrek van de ouders van eerste verzoekster naar België er sprake was van een effectief gezinsleven en dat er niet wordt bewezen dat eerste verzoekster samen met haar gezin bij haar ouders woonde. Er wordt vervolgd dat zelfs al zou dat zo zijn zonder dat dit bewezen wordt, kan art. 8 van het EVRM nog steeds geen toepassing vinden. De vader van eerste verzoekster verblijft immers sinds 2011 reeds in België. Gelet op het feit dat de aanvraag tot het bekomen van een visum pas 4.5 jaar na de aankomst van eerste verzoeksters vader in België en 3 jaar na de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming aan hem, werd ingediend (hoewel de oorlog in Syrië reeds gestart is in 2011), is er geen sprake meer van een effectief gezinsleven er kan art. 8 van het EVRM geen toepassing vinden.

Er wordt in de bestreden beslissing overigens vervolgd dat verzoeksters aanvraag tot het bekomen van een visum werd ingediend meer dan een jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming aan haar vader zodat zij, indien zij een visum gezinshereniging wenst, zij volgende documenten diende voor te leggen: bewijs van voldoende huisvesting middels een geregistreeerde huurovereenkomst; bewijs van voldoende bestaansmiddelen; bewijs van mogelijkheid tot aansluiting bij de wettelijke ziekteverzekering van haar vader. Enkel de geregistreeerde huurovereenkomst werd voorgelegd. Aldus is de financiële dekking van het door eerste verzoekster beoogde verblijf niet gegarandeerd en is zij niet gedekt voor de ziektekosten die ze in België zal maken. Er werden evenmin bewijzen voorgelegd van het feit dat eerste verzoekster financieel afhankelijk zou zijn van haar ouders die in België verblijven. Verzoekers tonen niet aan als zou die overweging incorrect of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. (zie RVV, arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011)

Verzoekers betogen dat indien er een grondig onderzoek zou zijn gevoerd verwerende partij had kunnen vaststellen dat er steeds contact is geweest tussen de familieleden, terwijl zij dienaangaande geen enkel bewijs hebben voorgelegd. Verzoekers tonen bovendien op geen enkele wijze een band van afhankelijkheid aan.

Gelet op bovenstaande elementen blijkt derhalve niet dat op verwerende partij enige positieve verplichting zou rusten om verzoekers tot het grondgebied toe te laten.

Louter ten overvloede dient te worden opgemerkt dat verzoekers ook niet aantoonde dat zij enkel in België een gezinsleven kunnen hebben met eerste verzoeksters ouders en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven elders te ontwikkelen en verder te zetten. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, § 23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43).

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake

zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. (RvV, 5 oktober 2012, nr. 89.235)

Het betoog als zou er spoeler dienen te worden omgegaan met de huidige aanvraag voor een visum, nu eerste verzoeksters vader een erkend vluchteling is, vindt geenszins steun in een juridische bepaling dan wel beginsel.

Er kunnen derhalve geen hinderpalen worden vastgesteld, zodat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Waar verzoekers verder verwijzen naar artikel 25 van de visumcode, kunnen zij geenszins ernstig voorhouden als zou uit die bepalingen een verplichting voortvloeien een visum af te leveren, nu die bepaling aangeeft dat de afgifte van een visum met territoriaal beperkte geldigheid kan "wanneer de betrokken lidstaat het (...) noodzakelijk acht". Verzoekers verwijzen dienaangaande naar artikel 4 en 24 van het handvest van de Europese Unie, doch dienaangaande kan worden verwezen naar wat supra uiteen werd gezet aangaande de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM en aangaande het hoger belang van het kind.

De drie middelen zijn ongegrond."

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.4. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland."

Artikel 13, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België."

Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet, wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen teneinde een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te bekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst. Deze discretionaire bevoegdheid ontslaat de verwerende partij er echter niet van te antwoorden op de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen in de aanvraag.

In de eerste bestreden beslissing wordt vooreerst gesteld dat de eerste verzoekende partij niet bewijst dat de personen met wie ze zich in België wenst te herenigen effectief haar ouders zijn, daar er geen akten van de burgerlijke stand voorliggen. Ook wijst de verwerende partij in de eerste bestreden

beslissing op het gegeven dat er geen blanco uittreksel uit het Syrisch strafregister wordt voorgelegd. In de nota met opmerkingen wordt echter uitdrukkelijk aangegeven dat *“Verwerende partij betwist niet dat verkeerdelijk in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat geen stukken werden overgemaakt die de verwantschapsband met de ouders aantonen, alsook een blanco uittreksel uit het strafregister. Dit betreffen echter niet de determinerende motieven van de bestreden beslissing.”* De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kan de verwerende partij wel volgen met betrekking tot het gegeven dat deze fout op zich niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing kan leiden.

In hun gemeenschappelijke brief van 5 november 2015, die door verzoekers raadvrouw naar de verwerende partij opgestuurd werd, wijzen verzoekers op volgende gegevens, met name dat ze in Damascus wonen, Syrische onderdanen zijn en een gezin vormen met drie kinderen die geboren werden in 2006, 2008 en 2015. Voorts wijzen verzoekers er specifiek op dat zij nauwelijks toegang hebben tot de noodzakelijke medische en andere voorzieningen waardoor de zorg voor hun 2,5 maanden oud zoontje erg moeilijk is. Ook wijzen verzoekers op de belangen van de kinderen.

In de eerste bestreden beslissing wordt als volgt op voormeld gegeven geantwoord: *“Niettegenstaande niet ontkend wordt dat Syrië een land in oorlog is en het er voor de mensen die er verblijven allesbehalve makkelijk is, kan art. 3 van het EVRM in het geval van betrokkene geen toepassing vinden. Art. 3 van het EVRM creëert gelet op de andere elementen in de rest van deze beslissing immers geen positieve verplichting tegenover de Belgische Staat een visum aan betrokkene af te leveren.”*

Voormeld motief vormt geen afdoend antwoord op de specifieke argumenten van de aanvraag, met name dat zij nauwelijks toegang hebben tot de noodzakelijke medische en andere voorzieningen waardoor de zorg voor hun 2,5 maanden oud zoontje erg moeilijk is. Immers, blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing niet dat rekening werd gehouden met de jonge leeftijd van de kinderen en de verklaringen met betrekking tot de toegang tot de noodzakelijke medische zorgen in Damascus, onder meer voor het jongste kind. Voorts wijst de Raad erop dat de verwerende partij nalaat te preciseren was ze precies bedoelt met *“gelet op de andere gegevens in de zaak”*. Daarenboven blijkt uit de nota met opmerkingen dat de verwantschapsband tussen de verschillende betrokken personen niet meer in twijfel wordt getrokken door de verwerende partij nu er effectief uittreksels uit het bevolkingsregister voorlagen bij de visumaanvraag. Indien de verwerende partij hiermee eveneens verwijst naar het gegeven waar ze stelt dat *“Ten vijfde, gelet op het feit dat betrokkene haar aanvraag tot het bekomen van een visum indiene meer dan een jaar na de toekenning van de subsidiaire bescherming aan haar vader diende betrokkene eveneens volgende documenten voor te leggen: bewijs van voldoende huisvesting middels een geregistreerde huurovereenkomst; bewijs van voldoende bestaansmiddelen; bewijs van mogelijkheid tot aansluiting bij de wettelijke ziekteverzekering van haar vader. Enkel de geregistreerde huurovereenkomst werd voorgelegd. Aldus is de financiële dekking van het door betrokkene beoogde verblijf niet gegarandeerd en is betrokkene niet gedekt voor de ziektekosten die ze in België zal maken. Er werden eveneens geen bewijzen voorgelegd van het feit dat betrokkene financieel afhankelijk zou zijn van haar ouders die in België verblijven.”*, wijst de Raad erop dat verzoekers geen aanvraag op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet ingediend hebben, maar een aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke voorwaarden zijn niet opgenomen in artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Indien de verwerende partij het nodig achtte dat dergelijke elementen voorgelegd werden, had zij dit minstens voor het nemen van de bestreden beslissingen aan verzoekers dienen te vragen. De verwerende partij kan verzoekers niet verwijten dat dergelijke bewijsstukken niet voor het nemen van de bestreden beslissingen ingediend werden, nu dit hen niet gevraagd werd.

Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat *“Ten vierde, de advocaat van betrokkene roept eveneens art. 8 van het EVRM en het daaruit volgende recht op een gezinsleven in. In deze context werd niet bewezen in hoeverre er voor het vertrek van de ouders van betrokkene naar België er sprake was van een effectief gezinsleven, er wordt niet bewezen dat betrokkene samen met haar gezin bij haar ouders woonde. Zelfs al mocht dat zo zijn zonder dat dit bewezen wordt, kan art. 8 van het EVRM geen toepassing vinden. De vader van betrokkene verblijft immers sinds 2011 reeds in België. Gelet op het feit dat betrokkene haar aanvraag tot het bekomen van een visum pas 4.5 jaar na de aankomst van haar vader in België en 3 jaar na de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming aan haar vader (hoewel de oorlog in Syrië reeds gestart is in 2011) indiene, is er geen sprake meer van een effectief gezinsleven en kan art. 8 van het EVRM geen toepassing vinden.”*, wijst de Raad erop dat in de aanvraag niet verwezen werd naar een effectief gezinsleven van de eerste verzoekende partij met haar in België verblijvende ouders. In de aanvraag van verzoekers werd gewezen op artikel 8 van het EVRM om het verband te leggen met de belangen van de kinderen in het

kader van de huidige visumaanvraag. Voormeld motief uit de bestreden beslissing vormt op zich ook geen afdoend antwoord op de door de verzoekers aangehaalde argumentatie in hun aanvraag.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing ook gesteld dat verzoekers nog twee broers/zussen, alsook tien ooms/tantes in Syrië zouden hebben bij wie ze kunnen verblijven en op wie ze beroep kunnen doen. Voormeld motief is op zich niet voldoende draagkrachtig om de bestreden beslissing te schragen nu verzoekers zich in hun aanvraag hebben beroepen op de preciaire situatie in Syrië waardoor noodzakelijke medische en andere voorzieningen moeilijk toegankelijk zijn en hierdoor de zorg voor hun 2,5 maanden oud zoontje erg moeilijk is. Bovendien stamt de vaststelling, dat verzoekers nog boers/zussen en ooms/tantes in Syrië hebben, uit de vragenlijst afgenomen in kader van de asielaanvraag van de ouders van de eerste verzoekende partij die vervolgens subsidiaire bescherming gekregen hebben. Dit bevestigt de preciaire toestand. Er kan bijgevolg niet zonder meer van uitgegaan worden dat verzoekers bij deze personen kunnen verblijven en op hen beroep kunnen doen. Daarenboven bevindt de informatie die de vader van de eerste verzoekende partij gaf bij het indienen van zijn asielaanvraag niet in het administratief dossier.

De Raad erkent dat de verwerende partij in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, doch wijst hij erop dat de verwerende partij aan de rechtsonderhorige – *in casu* de aanvragers – wel op afdoende wijze dient te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging.

Een schending van de motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond. Daar dit leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, dient er niet overgegaan te worden tot een bespreking van de overige middelen nu de eventuele gegrondheid daarvan niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden.

Gelet op het gegeven dat de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing ook verkeerdelijk stellen dat de bloedverwantschap niet aangetoond werd voor het nemen van de bestreden beslissingen en het feit dat deze bestreden beslissingen in hun motivering verwijzen naar de eerste bestreden beslissing, dienen ook zij vernietigd te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 april 2016, tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf 'type D', worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS